

Sygn. akt XII Ga 107/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2019 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie XII Wydział Gospodarczy – Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Bożena Cincio-Podbiera

Protokolant: osobiście

po rozpoznaniu w dniu 25 lutego 2019 r. w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością

w K.

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie

z dnia 28 czerwca 2018 r. sygn. akt V GC 2764/16/S

I. oddała apelację;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 900,00 zł (dziewięćset złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO Bożena Cincio – Podbiera

XII Ga 107/19

UZASADNIENIE

Strona powodowa jako nabywca wierzytelności, po częściowym ograniczeniu powództwa, domagała się finalnie zasądzenia od strony pozwanej kwoty 5 975,87 zł z odsetkami ustawowymi tytułem zapłaty czynszu najmu i opłat dodatkowych. Strona pozwana wносиła o oddalenie powództwa, zarzucając nieważność umowy przelewu wierzytelności, a także brak rozliczenia kaucji w kwocie 3690 zł oraz niewykazanie żądanych należności, a także wywodząc, iż czynsz najmu miał być płatny dopiero od 1 stycznia 2016 roku z uwagi na dokonanie remontu w przedmiotowym lokalu. Podniosła też strona pozwana zarzut potrącenia kaucji z wierzytelnością dochodzoną przez powódkę. Wyrokiem z dnia 28 czerwca 2013 roku Sąd Rejonowy dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie uwzględnił powództwo w zakresie kwoty 5975,87 zł, w pozostałym zakresie postępowanie umorzył oraz orzekł o kosztach procesu w na podstawie art. 100 k.p.c.

W apelacji strona pozwana zarzuciła Sądowi Rejonowemu naruszenie art. 58 § 1 k.c. i art. 108 k.c. w związku z art. 2 kodeksu spółek handlowych przez ich niezastosowanie w sytuacji, gdy umowa cesji w imieniu dwóch stron została podpisana przez tą samą osobę co winno doprowadzić do wniosku, że umowa ta była nieważna. W pozostałym zakresie podniesiono zarzut naruszenia art. 233 par.1 k.p.c. przez poczynienie błędnych ustaleń faktycznych w szczególności w zakresie oceny zeznań świadków i zeznań prezesa zarządu strony pozwanej, a także przedstawionych dowodów. Apelacja zawiera zarzut naruszenia art. 61 i art. 65 kodeksu cywilnego przez ich niewłaściwe zastosowanie na skutek błędnego uznania, że zostało skutecznie złożone przez stronę powodową oświadczenie o potrąceniu służącej jej wierzytelności z wierzytelnością strony pozwanej o zwrot kaucji. Skarżąca domagała się zmiany zaskarżonego wyroku w pkt I i III i oddalenia powództwa w całości za obciążeniem kosztami postępowania strony powodowej.

Ponieważ sąd drugiej instancji nie prowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku zawiera jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa -art. 505 -13 § 2 k.p.c.

Rozważając w pierwszym rzędzie zarzut naruszenia art. 58 § 1 art. 108 kodeksu cywilnego w związku z art. 2 kodeksu spółek handlowych wskazać należy, iż w istotnie z treści dokumentu cesja wierzytelności i umowy windykacji powierniczej wynika, że dokumenty te zostały podpisane przez D. S. w imieniu własnym oraz imieniu (...) spółki z o. o. sp.k.. Niemniej sama ta okoliczność faktyczna nie prowadzi jeszcze do wniosku o nieważności przedmiotowej umowy. Zauważyć bowiem trzeba, że wyżej wskazana osoba z jednej strony wystąpiła jako osoba prowadząca własną działalność gospodarczą, natomiast z drugiej strony jako wspólnik spółki komandytowej, uprawnionej do reprezentacji podmiotu. Sp. z o.o. pozostawała bowiem komplementariuszem spółki komandytowej w związku z czym nie była organem tej spółki, czy też jej pełnomocnikiem. Komplementariusz wszak pozostaje wspólnikiem spółki uprawnionym do prowadzenia spraw spółki i jej reprezentacji, co obejmuje także czynności sądowe. Stroną umowy cesji pozostawała zaś spółka komandytowa. Pani S. podpisała więc umowę jako reprezentant komplementariusza ponieważ jako prezes zarządu osobiście reprezentowała komplementariusza w kontaktach z osobami trzecimi. Dodatkowo zauważa się, iż w sytuacji dokonania czynności prawnej z samym sobą istotne pozostaje czy dochodzi do możliwości naruszenia interesów osoby prawnej, niezależnie od tego, czy dotyczy to przypadków, gdy czynność prawna dokonywana jest przez pełnomocnika- uchwała Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 1990 r., III CZP 8/90. Jak wynika bowiem z treści art. 108 kodeksu cywilnego pełnomocnik nie może być drugą stroną czynności prawnej, której dokonywa w imieniu mocodawcy, chyba że co innego wynika z treści pełnomocnictwa albo że ze względu na treść czynności prawnej wyłączona jest możliwość naruszenia interesów mocodawcy. Tak w doktrynie jak i w judykaturze przyjmuje się, że sam ustawodawca dopuścił możliwość dokonania czynności w samym sobą wtedy, gdy ze względu na jej treść wyłączona jest możliwość naruszenia interesów mocodawcy w takim sensie, że treść czynności nie może naruszać interesów któregośkolwiek z nich. Ponadto czynność prawna dokonana z naruszeniem zakazu jest czynnością niepełną, której skuteczność i tak zależy od ewentualnego potwierdzenia przez mocodawcę, przy odpowiednim zastosowaniu art. 103 kodeksu cywilnego/ wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2007 roku, I CNP 41/07, Edward Gniewek, Kodeks cywilny- Komentarz, Warszawa 2013, wydawnictwo Beck, s. 261/. Skoro więc dokonana czynność w żaden sposób nie prowadzi do naruszenia interesu żadnego z mocodawców i została dokonana z ich wiedzą i wolą, a z okoliczności wynika, iż czynności tej nikt nie kwestionował, to argumenty strony pozwanej nie mogą odnieść skutku, niezależnie od tego, że pani S. nie występowała jako pełnomocnik, lecz jako reprezentant własnej działalności gospodarczej oraz reprezentant sp. z o.o.

Dalsze zarzuty apelacji także nie są trafne.

Zarzuty te bowiem oparte są na w treści art. 233 § 1 k.p.c., której to normie Sąd Rejonowy miał uchybić. Tymczasem, wykazanie przez apelującego, że sąd naruszył zasadę wyrażoną w art. 233 k.p.c. Kolesie mogła tam mieć istotny wpływ ich na wynik sprawy, nie może być zastąpione odmienną interpretacją dowodów zebranych w sprawie, chyba że strona jednocześnie wykaże, iż ocena dowodów, przyjęta przez sąd za podstawę rozstrzygnięcia, przekracza granice swobodnej oceny dowodów -wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2000 roku, V CKN 17/00. Oznacza to, że postawienie zarzutu naruszenia przepisu art. 233 k.p.c. nie może polegać na zaprezentowaniu przez apelanta stanu faktycznego przyjętego przez niego na podstawie własnej oceny dowodów. Apelujący musi wykazać, próbując

się wyłącznie argumentami jurydycznymi, że sąd naruszył ustanowione w wymienionym przepisie zasady oceny wiarygodności oraz z mocy dowodów i że naruszenie to miało wpływ na wynik sprawy- postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2000 roku, i CKN 1169/99.

Tymczasem wywody apelacji prezentują własny pogląd strony skarżącej na przebieg wydarzeń. Dotyczy to okoliczności wystawienia w dniu 3 lipca 2015 roku faktury korygującej dotyczącej czynszu najmu za drugą połowę grudnia 2014 roku w, którym to zakresie apelant lansuje tezę o zwolnieniu z długu. W tym zakresie twierdzi, że Sąd Rejonowy błędnie uznał zeznania prezesa zarządu strony pozwanej za niewiarygodne oraz nie dokonał oceny zeznań świadka F.. Sąd Rejonowy jednak wskazał, że zeznania te nie korelują z pozostałym materiałem dowodowym sprawy, także w kwestii wymiany lub naprawy pieca oraz kosztów związanych z usuwaniem skutków awarii i zalania. W ocenie zaś Sądu Okręgowego okoliczność, że faktura za sporny okres została wystawiona z opóźnieniem nie dowodzi istnienia umowy stron, mocą której strona pozwana za ten okres z czynszu miała być zwolniona. Brak zaś powiązania zeznań przedstawiciela strony pozwanej z dalszym materiałem dowodowym stanowi dostateczny argument do uznania ich w tych częściach za niewiarygodne. Zważywszy zaś na treść umowy najmu, gdzie wskazano, że najemca zapoznał się ze stanem technicznym i wyposażeniem przedmiotu najmu i nie wnosi zastrzeżeń, a także, iż ponosi koszty napraw przedmiotu najmu i utrzymania go w stanie zdatnym do umówionego użytku należy dojść do przekonania, iż nawet potwierdzenie zeznań prezesa strony pozwanej przez świadka F. nie stanowi dostatecznego dowodu na tę okoliczność albowiem w świetle treści umowy rezygnacja strony powodowej z części należności czynszowych przeczy treści kontraktu i jawi się jako niekorzystna dla wynajmującego. Odnośnie naliczeń za media Sąd Okręgowy natomiast podziela stanowisko Sądu Rejonowego w zakresie ustaleń faktycznych, z których wynika, że faktury od dostawców mediów były refakturowane co nie stanowiło problemu z uwagi na oddzielne liczniki. Odczyty tych liczników dokonane w obecności przedstawiciela strony pozwanej stanowiły zaś podstawę fakturowania. Pozostałe zarzuty dotyczące błędnej interpretacji faktów związanych z naprawą podgrzewacza wody i remontem hostelu także w ocenie Sądu Okręgowego nie zasługują na uwzględnienie. Z materiału dowodowego wynika wszak, że ostatecznie nie doszło do wymiany pieca lecz tylko go naprawiono jednak na okoliczność by naprawę wykonała pozwana brak ostatecznego dowodu. Okoliczność ta dotyczy także kosztów remontu hostelu. Należy mieć tu na uwadze, że okoliczności zmierzające do niwelacji żądania strony powodowej winny być zgodnie z art. 6 k.c. udowodnione przez stronę pozwaną. Przedstawione jednak dowody nie dają podstaw do uwzględnienia jej stanowiska. Z zeznań świadka K. wynika bowiem, że podgrzewacz został naprawiony, lecz przez kolejnego najemcę. Brak też bezpośredniego dowodu na okoliczność by koszty związane z usuwaniem skutków zalania zobowiązała się ponieść strona powodowa. Zresztą koszty te nie zostały w zakresie ich wartości stosownie wykazane. Zatem i w tym zakresie argumenty apelacji sprowadzają się w istocie do polemiki z prawidłowymi ustaleniami faktycznymi Sądu Rejonowego. Odnośnie rzekomej nadpłaty za gaz w wysokości 1289,61 zł w ocenie Sądu Okręgowego przedstawione przez stronę powodową rozliczenie jest prawidłowe na tle zebranych dowodów stąd też stanowisko Sądu Rejonowego w tej kwestii należy uznać za poprawne. W szczególności za zużycie gazu na fakturze nr (...) z dnia 22 czerwca 2015 roku wskazano kwotę 2494,34 zł, natomiast faktura sprzedaży na stronę pozwaną była wystawiona na kwotę 1206,65 zł, co daje różnicę 1289,61 zł. Powódka zatem uwzględniła nadpłatę za wcześniejsze okresy i o jej wysokość zmniejszyła fakturę za gaz nr 38/15 na kwotę 1206,65 zł. Następnie w dostawca gazu w związku z nadpłatą wystawił stronie pozwanej fakturę korygującą nr (...).

Sąd Okręgowy nie podziela poglądów apelacji związanych z rozliczeniem kaucji. Z treści § 5 umowy wynika, że kaucja służyła m.in. pokrycie ewentualnych roszczeń wynikających z braku płatności za media i czynszu. Tym samym kaucja mogła być rozliczona ze służącymi stronie powodowej jako wynajmującemu należnościami, które nie zostały pokryte przez stronę pozwaną. Źródłem takiego rozliczenia pozostawał kontrakt stron. Istnienie wierzytelności strony powodowej zostało przez nią stosownie wykazane, przeciwnie niż roszczenia strony pozwanej względem wynajmującego, których istnienie nie zostało dowiedzione. Okoliczność, że doszło do rozliczenia kwoty kaucji z wierzytelnościami strony powodowej nie budzi wątpliwości Sądu Okręgowego. Jak wynika z zestawienia wpłat i zaliczeń - karta 129 akt kaucja została uwzględniona w pozycji pierwszej jako wpłata strony pozwanej, przy czym przy rozliczeniach należności i wpłat pozostała do zapłaty kwota pierwotnie dochodzona pozwem. Zdaniem Sądu Okręgowego nie istniała konieczność złożenia oświadczenia o potrąceniu skoro sposób rozliczenia kaucji wynika

wprost z umowy i o takim rozliczeniu pozwana była informowana w piśmie zawierającym oświadczenie o odstąpieniu od umowy. Inaczej mówiąc, kaucja mogła być traktowana jako wpłata strony pozwanej na poczet zaległych należności czynszowych i za media co znalazło odzwierciedlenie w powołanym wyżej rozliczeniu.

Z tych względów apelację na podstawie art. 385 k.p.c. oddalono, orzekając o kosztach postępowania apelacyjnego po myśli art. 98 k.p.c. w związku z art. 108 § 2 k.p.c. oraz zgodnie z treścią Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

SSO Bożena Cincio-Podbiera